

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 285.

74de Møde.

Løvedagen den 11te Mai

(Forts.)

Tscherning (fortsat): Den ærede Minister har ligeledes sagt, at det var meget vanskeligt for Statens Embedsmænd, som bestyrede Domainerne, at behandle dem med den samme Mildhed, som den private Mand kunde gjøre. Dersom man ved Mildhed her forstaaer en Behandling, som skal beroe paa en vis behagelig Maade at behandle Personer paa, efter en personlig Anskuelse, ifølge hvilken man synes bedre om den Ene end om den Anden, og derfor behandler den Ene bedre end den Anden, saa skal jeg indrømme, at det er vanskeligt at gjøre det, og saa kan det ikke fæe; men maa derved forstaaes, at man ikke skulde der, hvor Staten optræder som Gudsbestyrer, kunne etablere et saadant Princip for sin Maade at behandle dette Guds paa, og især for sin Maade at bortfæste det, at det kan staae som et Exempel for enhver privat Mand til at gjøre det samme (Hør!), saa gjør det mig ondt at maatte sige, at saa forekommer det mig, at der er en skarp Modsetning mellem det, som den høitæredede Minister her udtalte, og den Grundvold, hvorpaa det hele Ministerium staaer, efter dets Udtalelse fra forrige Aar (Hør! Hør!). Det ærede Ministerium er traadt op, og det har været en vigtig Livsbetingelse for det, paa en Maade, som forpligter det til at virke for en Afløsning i vore Fæsteforhold, saaledes at Befolkningen kunde finde et roligt og fast Fodfæste heri Landet. At det kan være vanskeligt, og at der behøves Tid til at gjøre det, hvor det skal drives igjennem med det man kalder privat Eiendom, det forstaaer jeg, og jeg skal vist være Een af dem, som skal raade til at give denne Tid, men at det ikke skal kunne træde frem just med Krongodserne, og give et Exempel for en Behandling, som ønskes at skulle

gjennemføres overalt, det forstaaer jeg ikke, det kan jeg ikke troe paa, det tager jeg for en Misforstaaelse. Den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de District (Monrad) har paa en klar og bestemt Maade udtalt sig over den Anordning, hvorefter man nu for Diebliffet afhænder Krongodserne. Det har været mig hjært at høre den ærede Finantsminister for en Deel samstemme deri, men derimod har Finantsministeren været langt mindre tilbøielig til at troe, at den Udførelse, som var givet til denne Anordning, ikke stemte med den Aand, som eksisterer i det Danmark, som staaer paa Udviklingen fra 1788. Det er, siger jeg, ikke med denne Aand denne Anordning er bleven gennemført, thi ogsaa jeg har seet Taxationer, og jeg har gjort mig den Umage, at see nøie efter, og ogsaa jeg veed, at man har gjort sig megen Glid for at tilsemppe Taxationerne og gjøre dem brugelige, det erkjender jeg; men, idet man har gjort sig Glid for at gjøre dem brugelige, har man vist, de ikke vare saaledes, som man kunde og vilde og burde bruge dem. Og hvorfor ere de ikke saa? Det er, fordi det er kun meget faa ret klart, at det er alvorligt meent med den $\frac{1}{3}$, man vil give efter, fordi dengang Ordene, at $\frac{1}{3}$ skulde gives, bleve udtalte, og der blev gjort Indsigelse derimod fra Mange, saa veg Regjeringen tilbage, og istedetfor at sige: Vi give $\frac{1}{3}$, fordi vi ansee det for Ret, saa vilde de have, at det skulde være en Maade, og saa forsvandt det som en Maade, fordi det bragte dem til at taxere høiere, idet de sagde: $\frac{1}{3}$ bliver estergivet, og saa komme de ikke til at betale den sande Værdi. Dette er denne Anordnings Historie, og saalænge det ikke af Kronen anerkjendes, saalænge dens Overbeviisning ikke er den samme som den, hvorefter der blev handlet i 1788, saalænge faae vi aldrig Magt til at afgjøre det paa en nyttig Maade, paa en billig Maade. De Forhold, som trykke vort Land, trykke det ikke alene paa den Ret,